

Gubcsi Lajos

Ajánlott

Budapest, 2008

ISBN 978-963-06-4943-8

Feladó: Gubcsi Lajos

Ajánlott

Címzett: Orbán Viktor

Közéleti írásaimból
2004-2007

*Ezt a levélgyűjteményt a **Dallam az éjben** című kötetemmel párhuzamosan adom ki. Ez egy másik műfaj.*

Budapest, 2008

*Az elmúlt években módomban volt arra, hogy Orbán Viktornak elküldött
leveleimben megfogalmazsam közéleti megjegyzéseimet
2004 nyara és 2007 vége között.
E levelek közül idézek néhányat.*

2004. jún. 30.

Vázlatosan

1. A gazdasági válsággal és az EU-tagsággal a lakosságnak az eddiginél nagyobb része pauperizálódik. Ez lumpenszintet eredményez, sajnos nagyon széles körben, s a politikai közélet stílusában is. A másik oldalról ezt ki is fogják használni, az SZDSZ már teszi, az MSZP fel fog ébredni hamar.
2. A szegények oldalára kell állni ELVI ALAPON ÉS GYORSAN. *Szolidaritás, hihető* megértés, érdekeik megjelölése.
3. Ebben az győz, aki hitelesebb. Ők nem hitelesek. A FIDESZ sem. Orbán Viktor azonban képes arra az ő személyes, távlati-stratégiai, nagyon alaposan megkomponált kiállításával, hogy elhitesse, hogy elfogadtassa magát, mint akit igazán bánt ez a sanyarú sors, az emberek jövőtlensége.
4. És ebben őszintének is kell lenni: mert most tényleg nem lesz sürgetőbb és részben a társadalom nagyobb szelete számára szimpatikusabb program, mint az elesett szegények, a mi szegény magyarjaink életének jövőt adni, már a jelenben.
5. Itt a mai kormányt is, az előzőt, a FIDESZ-kormányt is nagy felelősség terheli, de most éppen ők a felelősek, ők kormányoznak egy hazug program alapján. A „bankár-kormányt” amúgy nem lesz nagyon nehéz felelőssé tenni a kialakult helyzetért, azt kell elkerülni, hogy megosszák velünk ezt a felelősséget.

6. ÉS főleg: hinni kell abban, hogy milliók leszakadását nem vállalhatjuk, sem morálisan, sem politika-lélektanilag, sem a kormányzásban, sem gazdaságilag. AMÚGY pedig sajnos tényleg le fognak szakadni, még jobban és még tömegesebben, és ez borzasztó, ezt nem lehet így hagyni. Itt nem csak voksokról van szó – talán arról legkevésbé, mert a leszakadók nem szavaznak, csak uszításra és „ellen” –, hanem erőforrás-potenciálról: ennyi ember keze nem hiányozhat; ennyi ember nem lehet éhes; ennyi kuli-pintyó nem dőlhet össze, mint amennyi összedől minden nap. *A feladat rendkívüli: lehets-e és hogyan – hiszen a te pályafutásod se erről szól – a szolidaritás szellemében a szegényeket támogató karakter, példa, vezető?*

2004. júl. 21.

A kisebbségekről

E fogalom, a „kisebbség” sokféle értelmezési lehetősége közül a leghűsbavágóbb az, amiről leginkább megfelelkeznek: **a szociális kisebbség**; ami ráadásul hatalmas tömeg. Nem tagadva a nemzeti kisebbségek nálunk is hátrányos helyzetét, a vallási kisebbségek sok fajtájának boldogulási problémáit, a nemi kisebbségek zavart helyzetét – ezekre is kitérek röviden – **a fő probléma a nincstelen milliók élete. Ők a kisebbség.** A szegénység, az elesettség, a reménytelenség, tehát az objektíve és szinte megváltoztathatatlanul kiszakadtak és kisodortak **valóságos helyzete** – és e helyzet

tükkrözdése a tudatukban, a pszichéjükben, az elfojtott cselekvési szabadságukban és társadalmi helyzetükben. Ide soroljuk azokat is, akik súlyos fogyatékkal élnek – bár közülük sokan nagyon erős tudattal rendelkeznek. Ide soroljuk természetesen a cigánykérdést a maga teljes problémakörével. Ehhez képest háttérben állhat a homoszexuálisok, a transzvesztiták kisebbségi viselkedése; ők olyan extrovertált szerveződést mutatnak, amely a lakosság nagyobb felében inkább visszatetszést vált ki: mert ha állapotuk betegség, akkor a józan viselkedésű ember nem beszél a fekélyéről; s ha állapotuk választott út, akkor józan ember nem terhel másokat a maga extrém szokásaival.

Teljesen külön kezelendő a zsidó kisebbségben élők, a magukat kisebbségi létbe sorolók helyzete. Magyarországon egészen speciális vonások jellemzik e kör objektív lehetőségeit, és e lehetőségek kihasználásában tett erőfeszítéseiket. S függetlenül attól, hogy e közösség tagjai nemzeti kisebbségnek tekintik-e magukat vagy sem; s hogy létüket általában kisebbséginek vélik-e vagy sem: kis létszámú hazai közösségük hatalmi többséget alkot a nomenklatúrában...

(Az eredeti levélben itt olyan összefüggéseket említettem, amelyeknek okkal és joggal lehet helye egy magánjellegű véleménykifejtésben. Most utólag úgy ítélem meg, hogy ugyanezt nem teszem meg e könyvben, melyben a nagy közvélemény számára hozom nyilvánosságra a levelek néhány fontos rész-

letét. Magam kibírnám a nyilvánosságot a most kipontozott részek publikálásával is. Gondolnom kell azonban arra, hogy leveleimet a mai magyar közélet és politika súlyos felelősséget a vállán hordozó személyiségének írtam – s nem akarhatom azt a benyomást kelteni, mintha soraim olvasása közben egyben azonosult volna az ott leírtakkal.)

...nekünk a valóságos problémákkal, a nincstelen milliókkal kellene foglalkoznunk.

Olyan kérdéssel, amihez senki se mert hozzányúlni a második világháború után, s eközben a lakosság negyede állandóan kiszorul az értékes emberi-közösségi tevékenységből, alkotásra és munkára alkalmatlannak megvetve, sőt még az önfenntartás szintjére se jut el, mert tagjainak nemzedékeit fosztjuk meg a bekapcsolódástól, tehetetlen irányító rendszereink folytán. A nemzet nem csupán levágja tagját, hanem újra is termeli a maga baját, s soha nem lesz életképes így. Nem lehet eleve reménytelen helyzetben a lakosság negyede-harmada.

Ez a kisebbség, még ha nehéz is értelmezni a tömeges nyomorállapotot a „kisebbségi” fogalommal; még ha ők nem is férnek be klasszikusan a nemi, faji, felekezeti megkülönböztetések fogalmkörébe. Felelős és igazságot kereső kormány vallottan erre a kisebbségre fordítja figyelmét, s olyan jövőn dolgozik, amely hosszú évtizedekre ide helyezi a megoldás eszközeit: a közvetlen szociálpolitikát, az oktatást, szakmai képzést, a fejlesztési forrásokat, beleértve

a tömeges szociális lakásépítést (bármilyen korszerűtlen is illet mondani; másrészt pedig ismerni kell a II. vh. előtti rendszer ilyen gyakorlatát). Meg kell tudni fogalmazni a minimális emberi igényszintet, az emberi élet méltóságának minimális anyagi feltételeit, s azokat – minden más előtt: hiszen *emberről* van szó – ki kell elégíteni az állami szolidaritás anyagi és szervezeti eszközeivel.

A szolidáris konzervatív kormányzás ebből a két elemből áll: a nemzetét építő emberből és a gyengébb ember iránti aktív, építő részvételből.

2004. júl. 30.

A hit és a lélek

Témám a nemzeti hit és az erős lélek fontossága a nemzeti közösségben, a politikában: *a politika a nemzet közösségi játékszabálya*, amit be kell tartani, *mielőtt* nemzetközileg is megítéltetne.

A magyar nemzet lelke összességében, és legtöbb tagjának a lelke külön-külön is meghasonlott, nem természetes, hanem elesett állapotban él. Ennek oka a XX. század két Mohácsa: Trianon és az azt szentesítő második világháború, a szovjet megszállással, amelynek közel 50 éves pusztító, visszavető hatása nem sokkal kisebb (azért persze kisebb!), mint a török megszállás 150 éve. Erre a múlt századra tehát két Mohács esik, vagy Muhi és Mohács együtt egy negyedszázad alatt. Ez persze hogy megtörte a nemzetet, amit

felfokozott '56 véres veresége és egy abszolút úttévesztés a század második felében.

A magyar nemzet meghasonlott tudatban él: büszkeség és alázat, gyalázat és bánat, élni tudás és életképtelen struktúrák keveredésében, nagyhatalmak önkényében – a maga egykori nagyságának, kárpát-medencei elhivatottságának és Szent István-i, a Szent Koronához kötődő küldetésének kötelezettségében, miközben másrészt játékszernek is érdektelemné vált Wilson, Clemenceau, Hitler, Sztálin számára. Elvesztett annyit, hogy maga sem tudja, elveszett-e.

A nemzet tagjai, az egyes emberek – a nemzetüket *érző* emberekről beszélek – ugyanebben a megzavart állapotban vannak. Ezért jellemzi hazai közéletünket minden rossz is: a gátlástalanság, az el- és lesöprés, a korrupció, a megértés hiánya, a szegények iránti közömbösség. Csupa olyan momentum, amit nagyszüleink század eleji magatartásáról még nem mondhattunk volna. Ehhez társul a szándékosan galvanizált megvetés a nemzeti szimbólumok, a történelem, a fennkölt magyar tulajdonságok lejáratására. Pedig ez a nép nem szolganép, nem masírozó egyenruhás ország. Éppen ellenkezőleg, és minden pátosz nélkül: ez egy szabad nép, szabadságszerető nép, rengeteg egyéniséggel, nem tömegben élve és gondolkodva, nem mástól várva a megoldást. Önálló, szabad emberek világa ez. Ez a nép nem szereti alárendelni magát. Legfeljebb tőr egy darabig. Szereti a nagyságot, az emberi felemelkedést és az ezzel járó méltóságot. *Ne felejtsetd el: mi plebejusok vagyunk!*

Éppen a Te négy éved, és az azt megelőző néhány útkereső éved bizonyította be, hogy van más út. Ezt a másik utat ki-nevetik, lejáratják, de van és tiszta: az a nemzet erős, az lesz erős, amelynek *töretlenül* és *hosszú távon* (örök érvényűen) hagyják, hogy büszke legyen magára, hogy ismerje tényleges és valós érdemeit, hogy szerethesse karizmatikus vezetőit... És itt meg is kell állni egy szóra. Ellenfelek szűkeblű, és persze hatalmi félelemtől terhes meséje az, hogy a Te despotikus, diktatórikus, stb... Éppen ellenkezőleg. Sikerült, valahogyan sikerült Neked, hogy megadd az embereknek azt, ami hiányzik nekik: hogy szerethessék a vezetőjüket, hogy akár rajonghassanak érte. A magyar történelem romantikára is hajlamos menetéből ered, hogy szükségünk van szimbolikus, bizonyos mértékig életükben mitizált személyiségekre, akik megvalósítják azt, amit mi is szeretnénk, csak mi nem tudjuk – akiknek Sikerül, és ezt *nekünk köszönik* meg.

Ha keressük azokat a lelki tényezőket, a hit számára szükséges fogódzókat, amelyek segítenek a megzavarodottság, az értékvesztés; a diadalát ülő értéktelenség kiszorításában, akkor kell ez is: a szerethető, közülünk származó vezető (*vezér*, ezt is mondhatnám, mert nálunk ez nem Hitlert, Sztálint, Rákosit jelenti a legmélyebb tudatunkban, hanem Árpádot, Hunyadi Jánost, Rákóczit, Kossuth emigrációs mítoszát – csak azok félnek a „diktátor vezértől”, akik

a maguk és szűk köreik számára szeretnék fenntartani a munka, teljesítmény és kockázat nélkül elbitorolt helyeket). A magyar köztudat, a klasszikus értelemben vett nép nem fog félni attól, hogy szeretheti-e azt, akit tényleg szeret a saját sorai élén: az ember szereti a saját gyermekét, mérlegelés nélkül, még akkor is szereti, ha az esetleg megvakul, elveszíti a karját. Ez a szimbólum iránti tisztelgése persze csak egy kis elem a hit, a lélek erősítésében, csupán biztatásképpen foglalkoztam vele: mert a Te lelkedben is nyomot hagyhattak a diktátor-félelemkeltés hangoskodásai. Van sok más elem, ami nélkülözhetetlen a nemzet állandó hitében, lelkének stabilizálásában – gazdasági, kulturális, sport és egyéb sikerek, a történelemben tanúsított hősi helytállás, az örökös magyar szívósság, a nemzet tényleges alapját jelentő nép szeretete és megbecsülése –; nos ezek mellett itt most csak egyet említek meg: *a stabilitást, az állandóságot, a kiszámíthatóságot, hogy tudom, hogy holnap is jó lesz, és hogy holnap is azokat látom magam körül, akiknek ma örültem; hogy az életfeltételeim nincsenek veszélyben*. Ezért, elsősorban ezért, és mindenáron ezért kell győzni a következő választásokon: hogy *legyen végre vége már a rögtönzésnek, a rablőhadjáratnak, a sáskajárásnak a nemzet veteményesében. Az adott szó és a kézfogás mindennapi becsületéért, mert ez benne van a mi génjeinkben. Legyen valaki, aki ilyen.*

2004. aug. 5. *A cigányság kapcsán – s tudom: illúzió*

Nem vesztegetek most szót a hazai cigányság állapotára, ennek *következményeire* hosszabb távon; s ennek embertelen voltára a mában; s a politika bénaságára sem. Fel fog robanni ez a bomba. Körvonalazok egy elképzelést, ami hosszú távra szól, központi erőfeszítést igényel, s menetközben *folymatosan* közelebb visz a megoldáshoz – amit soha nem érünk el. Amikor a cigánysors enyhítésén fáradoznánk az alábbiak szerint, az *nem csak cigányokat* jelent az én felfogásomban: hanem *cigánysorsot*, azokat a nem cigányokat is, akik hasonlóan élnek. Csak az egyszerűség kedvéért használom a „cigány” kifejezést. A „cigánysors” tényleg pontosabb.

És nem alanyi jogon. Nem azért, mert valaki cigány. Nem minden cigánynak. Nem csak a cigányoknak. Általában és plasztikusan: mindenekelőtt a putrilét, az odúlét megszüntetéséért.

Leegyszerűsített, kicsit kezdetleges formában fogalmazom meg a javaslat elemeit, a teendőik méreteit és egyéb szempontokat a kivitelezést illetően.

2 éves kormányzati előkészület után 20-30 éves intervallumra szóló otthonépítési program. Központi menedzselő irodával, amely az állam koordináló szerve.

Kb. 300 nagyobb településre, városra, nagyközségre decentralizáltan.

Ott a helyi kis központok – menedzselő irodák – létrehozásá-

val, az önkormányzattól függetlenül, de velük, mint bázissal és mint szervező erővel szorosan együttműködve.

Évente és nagyobb településenként 10-10 otthon felépítésével, azaz évi 2-3000 otthon, kis típusház felépítésével számolva – ezek természetesen átlagszámok, a továbbiakban is.

Anyagilag házanként 2 millió forint építési anyagbiztosítással hozzájárulva.

Azaz a központi költségvetésből 4-6 milliárd forintnyi építési anyagköltség biztosításával.

További 3 milliárd forintból biztosítandó a 3000 ház 1 millió Ft/ház telekértékét és annak közművesítését.

További 1 milliárd forintot szánva a 300 településen működő menedzselés működtetésére, 3000 házra számítva 330 000/ház alapon.

Összességében 6+3+1=10 milliárd forintos központi alappal hozzá lehetne kezdeni a programhoz.

Azaz: ebből házanként-családonként 2 millió forint anyag + 1 millió forint közművesített telek biztosítandó, és további 330 000 forint az építkezés szervezésére.

Ehhez hasonló nagyságrendű uniós és/vagy önkormányzati források rendelkeznek hozzá.

További forrás lehet (mérlegelendő), ha a bankok speciális hitelkonstrukciók formájában az érintettek számára követhető nagyságú és garanciájú visszafizetendő hitelt biztosítanak (inkább morális okok miatt – hogy legyen értelme a felelősségnek a „lakók” részéről).

Kérdés természetesen a tulajdonjog, a jelzálogterhelés; az

elidegenítés korlátozása, a lakók jogai és kötelezettségei; a tulajdon védelmének kötelessége, az elherdálás szankciói.

És persze kérdés a „tulajdonosok”, a lakók kiválasztása.

Mindenesetre 30 év alatt ezzel a minimálisra vett közteherviseléssel is felépíthető mintegy 100 000 otthon, ami a cigányság nagy részét, a „cigánysorsban” élők tömegét képes otthonhoz juttatni.

Ez az otthon természetesen szerény méretű, de biztonságos, higiénikus, fenntartható, üzemeltethető.

Építését az adott településeken jártas, ott élő pallérok vezetik a menedzselő iroda égisze alatt vagy önálló vállalkozóként, a típusépítkezés előnyeivel.

A kaláka lehetőségeinek kihasználásával a majdani beköltözők *tetemes élö munkát* végeznek, a munkaráfordítás költségei és végösszege a szerződésben rögzített módon része a ház végső értékének – része a ház keletkezésének. Az érintett családok közismerten nagyon hasznosak az építőmunkában (l. az ipar segédmunka-állománya): mindenki a magáét építi, illetve a kalákában a másén keresztül is a magáét.

Hiszek abban, hogy ily módon fél emberöltő, pl. 30 év alatt félmillió-egymillió közötti létszámban juthat otthonhoz a lakosság olyan rétege, amely amúgy soha sehogy se.

Tudom, érzem az illúzió vadjját.

Minden ellenvetés jogos; és mindegyik eltölpül azon tény mellett, hogy őket ma és a jövőben számúzzuk magunk közül, ha nem adunk nekik első otthont, szigorú feltételekkel, sok munkavállalással, de otthont. Nekem *ők* is magyarok, és ha

különbséget kell tenni azokhoz képest, akiknek minden eleve megadtatik...

(Az eredeti levélben itt olyan összefüggéseket említettem, amelyeknek okkal és joggal lehet helye egy magánjelleű véleménykifejtésben. Most utólag úgy ítélt meg, hogy ugyanezt nem teszem meg e könyvben, melyben a nagy közvélemény számára hozom nyilvánosságra a levelek néhány fontos részletét. Magam kibírnám a nyilvánosságot a most kipontozott részek publikálásával is. Gondolnom kell azonban arra, hogy leveleimet a mai magyar közélet és politika súlyos felelősséget a vállán hordozó személyiségének írtam – s nem akarhatom azt a benyomást kelteni, mintha soraim olvasása közben egyben azonosult volna az ott leírtakkal.)

...nos, ebben az esetben nekem ők egy kicsit jobban magyarok.

2004. aug. 13.

Az MSZP „miniszterelnökeiről”

Medgyessy Péternek vége. Belül megtört. Sőt: összetört, látom a szemén. Természetesen mindent meg kell tenni a nyilvánosság előtt – másoknak, éppen hogy nem Neked; helyes, hogy ezzel nem foglalkozol! – azon csódtömeg bemutatására, amit személye s politikája jelent.

Ostorozni, ameddig lehet, mert nyilvánvaló: az önző alkalmazatlanság akart országot irányítani (e téren okom van az önkritikára).

Az MSZP-nek soha nem volt osztatlan miniszterelnök-jelöltje, Horn Gyula is csak kényszerből, a maradékelv alapján lett az. Most sincs, és nagyon meglepne, ha időben tudnának produkálni. Nincs, mert nem lehet: ütött-kopott, erkölcstelen társaság, a felhalmozás hörcsögei. Közvagyontolvajok.

Miért veszélyesek mégis? S miért különösen veszélyesek a két pólusra osztódó struktúrában?

Egyrészt, mert elképesztő elhivatottsággal és szívósággal akarják a hatalmat. Csak az övék lehet.

Másrészt, mert értenek hozzá, és óriási tőkéket halmoztak fel (legyen ez a veszünk! – de lehet-e?).

Harmadrészt, mert még mindig és még sokáig hat a nosztalgia: sokak múltja.

Negyedrész az az általános választói magatartás, hogy „azért ne legyen olyan jó a Fidesznek, mint győztesnek”.

Sorolhatnám – de nem ezek a lényegesek.

Hanem a FIDESZ az érdekes. A Szövetség lett az MSZP fő támasza, legfőbb erőforrása.

A „két pólusban” mindig lesznek „mások”. S minél erősebb az egyik, annál erősebbé teszi a másikat: azokat, akik kima radnak, akik számára más érdekek, élmények érvényesek, akik egyszerűen más szeretnek – és azok, akik nem szeretik, nem akarják szeretni ezt a bizonyos „egyiket”: azaz Téged.

Minél erősebb és „rettenetesebb” a FIDESZ és Orbán Viktor,

annál erősebb az ellentábor. A sok hülye akarnok, nagyokos szocialistának semmi mást nem kellene tennie, csak ölbe tenni a kezét, szimpatikus baromságokat mondani, osztogatni, amennyi van és kész: semmit se kellene tennie, mert az erős FIDESZ-től való félelem, a vele való riogatás, a félelemkeltés összekovácsolja a „mások” széles táborát.

Ahogy majd közeledik a választás, ezek a pszichológiai tényezők fontosabbá válnak, mint hogy mennyit hazudott az MSZP az autópályák hosszáról és a Kánaán más bekötőútajairól.

Ebből két dolog következik.

Egyrészt az MSZP olyan politikusokról köt konszenzust a Medgyessy-Kovács utáni időszakra (s szeretném hangsúlyozni: az ő eltűnésükkel eltűnik a posztkádári garnitúra törzse is, a párt fiatalabb lesz, megközelíti majd a FIDESZ-vezetés korosztályi összetételét, és egy idő után a mostani kis kretén-karrieristák mellett tényleg képes lehet a fiatalok nagyobb csoportjaihoz is fordulni), olyan politikusokról tehát, akiket a Neked ítélt tulajdonságok ellenfényére políroznak. A „zsarnokkal” szemben „emberi szíveket” dobogtatnak majd. A klasszikus profival szemben az esendő. A múlt terheitől mentessel szemben szintén azt, aki mentes. Tehát a „tisztákat”, a tiszta, egyszerű embereket. Mert a hozzáértés, a férfias tisztesség, a nemzet jövője iránti tiszta hit nem érdekes a választásokon. Csak az az érdekes, hogy „legyen a mi rendes emberünk”. Azaz Hillert és Szilit fogják előtérbe állítani – s megformálni őket Veled, a Te tulajdonságaidal szemben.

Az MSZP megbukott 1990-ben, végzetesen. CSAK a vele szemben állók hibái éltetik ilyen nagyra.

Másrészt a választásokig a Te politikusi imázsodon – a FIDESZ politikai hangvételén, stílusán – is abban az irányban kellene változtatni, amely kizárja a vele való fenyegetést, a rettenetet és félelmet. Habár ez bánthat, kimondom világosan a szót: puhább, megértőbb, mindenki iránt figyelmesebb, nem a megosztásra épülő karakter lenne eredményes a választásokig. Utána úgyis más a feladat. De addig nem jó a „leszámolás”, az „elszámoltatás” fenyegető szava, a jobboldal retorikája. Az emberek nem szeretik ezt nálunk, nem hívei a könyörtelenségnek. Most mindennél jobban szeretnék a kiszámítható békét és a jövőjüket. Akinek ezt elhiszik, az győz. És a győzelem soha nem volt fontosabb, mint most, amikor az évtized második felében az EU-források, a várható világgazdasági lendület (amely egyelőre még elmarad, s nem fogja erősíteni a szocialistákat), a stabillá váló hazai környezet hosszu, akár nagyon hosszu távra is a győztes kezébe adja a jövőt.

EMIATT a tények, a valóságos cselekvés szintjén én egyáltalán nem erőltetném az előrehozott választásokat (taktikailag persze kell fenyegetni vele). Ezt a mostani nagy bajt oldják meg ők, akik termelték. Ugyanis megoldhatatlan, kár volna idő előtt átvenni a csődtömeget s a vele járó felelősséget. Addig marad idő és erő olyan politika kidolgozására, *mely annyit ígér, amennyit képes nyújtani.*

Az igazra.

2004. aug. 15. *Az igazmondásról, mint a választóvízről*

A rendszerváltás utáni időszak legnehezebben megélhető közérzése a *csalódás*, a csalódottság folyamatossá válása. Mögötte természetesen a becsapás. Azaz a hazugság. Ez a kellemetlen érzés annyira ráült az emberek minden napjára, hogy elfed sokkal súlyosabb egyéni problémákat is: megbocsáthatóbb a szegénység, mint a szemérmetlen hazugság.

A Medgyessy-kormány már nem tudja jóvátenni azt, hogy a legnagyobb hazugsággal tört hatalomra: a jóléti rendszerváltás ígéretével. Ezért ez lesz a leghazugabb kormány. Egyben az apátia fő okozója is. (Bár nem szeretném tagadni: az Antall-Boros-kormány dilettáns belpolitikája „versenyképes” velük.)

Az győz hosszú távon, aki el tudja hitetni: a szava ugyanaz, mint a várható tette. Az adott szó becsülete egyszer még fontos társadalmi rang lehet. A kézfogásé, a férfias becsületé. Nem akarok nagy szavakat használni, de ahogyan a személyes kapcsolatokban megvan a jelentősége e magatartásnak, ugyanúgy van ennek társadalmi megfelelője is, közranggá tehetően.

Ha tehát sikerül majd egytől egyig sorra venni a D-209-kabinet láncszemeit, „gyöngyszemeit”, ha sikerül felmutatni a komplett hazugságot, a társadalmi-szociális ámitást a hatalomba való visszatérés feneketlen mohóságaként, akkor egyszersmind illik majd hozzátenni a hihető szó és a ráépülő tett politikai erejét is.

Kedves Viktor! Ez nem mese. Nem kisfiús vágy, ámokfutó illúziókeltés, nem lélektani pótlék a hiányzó tettek ellensúlyozására. Nem tudom, más nemzetekben is van-e ekkora ereje a tisztesség iránti váagnak, de:

- nálunk van;
- az ellenfél szocialista és liberális tábora ebben nem lesz versenyképes sohasem – nem képesek rá, épp az ellenkezőjére vannak kódolva, különösen a liberális handa *bandák*;
- a mi szövetségünkben viszont vannak férfias, egyenes, közvetlen kontaktusra – azaz igazságra – alkalmas habitusok, személyek, múltak; felfokozható a karakterük abban az irányban, hogy „igen, hiszek neki”. Ennek elsősorban a Te példamutatásod a záloga.

Az örökség 2006-ban bőven tartalmaz majd olyan pontokat, ahol el kell mondani az igazságot. Nem az ellenfélről. Őket hagyni kell a fenébe (és csak egyszer, egy külön „fejezetben” foglalkozni azzal, „még egyszer, utószor”, hogy kell-e és kikkel kell személyes elszámoltatás vagy közösségi kánpadra állítás – de nem Hiller Keller-killere módján). Hanem a helyzetről. A tennivalókról, azok áráról, következményeiről.

Mert persze meg kell találni annak is a módját, hogy egyszer s mindenkorra elszigeteljük, „kitoloncoljuk” a politikából a beteges élvhajászokat: a vagyonokat gátlástalanul felhalmozókat, az állam fejlődésénekeit (ugyanazok, mint a verőlegények voltak, egyenes származási vonalban). De ezt csak

később, a választások és a helyzettisztázás után, kulturált menetben, mert:

- itthon sem sokan vevők a leszámolásra;
- mert Európa nem várja ezt, az USA még kevésbé lenne hálás;
- és tényleg nem kell sok új árkot ásni – velük kell betemetni a sajátjukat és kész.

Az igaz politikai szó és tett lehet a legáltalánosabb viselkedési normája a következő kormány stratégiájának. Ez érthető mindenki számára. Nem kell homályos kontextusokkal kiegészíteni a demokráciáról, piacról, globalizmusról, stb. Hazudsz vagy sem? Ennek persze sok útvesztője van, sokféle igazsággal. De hazudsz-e a *saját* szavadhoz képest? Hazudik-e a tettet? Ez azért behatárolhatóbb út.

És persze nagyon veszélyes. Mert aki rálép, nem hagyhatja el bukás nélkül. Betartani pedig pokoli nehéz. De értelmes olyan úton járni, amelyen sokan és szimpátiával mennének veled, s akik nem tudnak, azok sem bűnösök: csak csendben maradnak. Kell valamilyen konkrét rendező elv a nagy eszmék – a nemzet, a jövő stratégiája, az élhető élet, stb. – mellé, olyan, ami számon kérhető, ami kiszámítható magatartásra ösztönöz-készítet. A magyar társadalmat régóta becsapják, mindig és folyamatosan, négyévente azonban egészen biztosan. Ebből a kelepceből kell kivezetni – nem csak „az embereket”, hanem – magunkat is. És erre a kínosan tiszta útra csak olyan ember vezethet rá, akiben megbíznak. Ilyennek kell lenni – lened.

2004. aug. 21.

Gyurcsány-csíny: puccs-pancs

Az állatvilágban sem teljesen példátlan eset jött létre a kormányzó magyar hordáknál: a keselyűk szagatják a sakalokat – amelyek végső vonaglásukban visszaharapnak. Mondom, ez előfordulhat az állatok világában is, bár nem jellemző.

Azért mondom ezt, hogy hozzáfűzhessem: soha, semmiképpen nem szabad részt venni a dögevésben; akik ezt teszik, beledöglenek.

Nem szabad a tetemek közelébe se menni, hogy marcangolják egymást.

A magyar közvélemény hosszabb távon soha nem bocsátaná meg, ha az ellenzék láttatná magát a vörössé vált keselyűk között. Tudom, nem fenyeget ez a veszély, s csak szeretném megerősíteni: *helyes, hogy nem.*

Megismétlem korábbi írásom mondandóját: ez a mostani időszak az ő fertelmük, fűrödjének benne szabadon. Még csak véletlenül se akarjuk elvenni tőlük ezt a mostani korszakot, oldják meg ők. Ebben persze van kockázat: a következő húsz hónap átrendezheti az erőviszonyokat. De a mi etikus alapérzékű népünk – bármennyire naiv és átverhető is alkalmanként – hosszabb távon mégsem tűri az etikátlanok bandáját, emlékezni fog még arra, hogy a FIDESZ nem kér(t) a koncból.

S aki hosszú távon gondolkodik, annak érdemes a taktika helyett az etikára bízni dolgait.

Előjött a ma-szo-p. Ismét Kovács az úr, és Lendvai –

hihetetlen! De legyen! Itt tobzódik a letűnt korszak. És megtalálták hozzá az embereiket. Azt kívántam egy korábbi levélben, bárcsak Gyurcsány kezébe is kerülne az ő zászlójuk! És lőn. Miniszterelnök-jelölt. Istenem, köszönjük! Mindenesetre az ő jelölése csak fügefalevél, arra azonban megfelel, hogy nagyon sokáig ne tűnjön el a színtérről; ahol jelenléte önmagában is borzalom, tényleg megfordul bennem, hogy melyik országban élek?!

Kiss Péter más. Alapos, módszeres karrierista, aki:

- kimaradt a koncszerzésből, tiszta politikusként lép fel: az egyszerű emberek embere ő;
- gyanús ügyek közvetlenül nem kapcsolhatók hozzá;
- fellépésében olyan szürke, hogy támadhatatlan – egész személyére is ez az igaz;
- ugyanakkor nagyszerű adminisztrátor, az ügyek nem esnek ki a kezéből;
- a kompromisszumok abszolút motorosa, „fáradhatatlan robotosa”, mint mondotta volt Aczél György Kádár Jánosról.
- kitartott baloldali helyfoglalása mellett, elvi embernek is tekinthető, nem „bankár”.
- abszolút konformista, pragmatikus is egyben, konfliktust alig teremt, viszont nagyon jól elsimítja azokat;
- hatalmas munkabírású, puritán benyomást keltő ember.

Sok tulajdonsága miatt éppen ő az – s már jó egy éve ezt mondom –, aki majd hosszú távon is Veled szemben állítható; őt adják el mindenkinek, akit Veled szemben lehet

hangolni. Ő lesz a Neked tulajdonított hibák sarkított ellentéte; ő lesz az ő Kádár Jánosuk, vérontás nélkül. Másfél-két év alatt kétségtelenül maga felé fordítja a mostanra elvesztett köz egy részét – és ezt csak Te tudod megakadályozni azzal, hogy elfújod a szelet a vitorlájá mögül: megtartod az embereket, s akik még nem a Tied, azokat megszerzed. Nem bíznék csupán abban, hogy „ez a gazdaság válsága, és nem csak kormányzati válság” – az emberekkel ideig-óráig el lehet feledtetni a gazdasági válság súlyait. Bármennyire is szokatlan ez egy közgazdásztól, de kijelentem: választások idején nagyon sok ember nem a gazdaságról dönt, hanem általában motiválja a hangulata, annak ezer oka. A gazdaságban a ma-szo-p most nem talál vigaszt – ezért a hangulatot próbálja átszerelni. Indokínában a marhát nem kábítják. Egy hatalmas bárddal leszeli a fejét egy csapásra. Így végeztek Medgyessy Péterrel. Megérdemelte, hogy megbukjon, önteltsége hitette el vele, hogy alkalmas miniszterelnöknek. De ő arisztokrata a hóhéraihoz képest. Most ők jönnek.

2004. aug. 27. Önkorrekcioim – a korábbi levelekhez

Gyurcsányról: a krónikus személyiségzavaraira tett eddigi megjegyzéseim mellett hibásan elsikkadt egy körülmény. Van valami, amit Gyé ebben a helyzetben nagyon tud,

amiben életveszélyes. Ez pedig a *közhangulat-manipulálás a médián keresztül*. Ma ez döntő tudás.

– Éleseszű, okos, nagyon felkészült debatter, gátlástalan nyilatkozó, megzavarhatatlan. Mivel fő üzenete a „jobb-oldallal szembeni bátorság” lesz, igen nagy tömegek szemében hamarosan elnyeri a „vezér” szerepet. Az MSZP-ben agyongyőzte magát, senki nem mer vele szembeállni – lényeges szakadás nem lesz. Elfogadtatja, hogy ő adja vissza a baloldal (azaz mindenki, aki szemben áll a FIDESZ-szel) önbecsülését. Ez sikerülni fog neki, függetlenül a gazdasági problémáktól, amelyek nem hoznak totális csődöt. Milliók fogják lihegni a nevét.

– *A sajtó aláfekszik*, tudja, hogy nincs más választása. És a médiának az a jól begyakorolt közszerepe, hogy ha valakit állandóan szerepeltet, akkor az előbb-utóbb növekvő elfogadottságra számíthat, „családtag lesz” (l. Lendvai Ildikó, Hiller – brrrr).

Konklúzió: semmiképpen *sem szabad átengedni a köztematizálást* neki. Márpedig ebben nem lesz megállítható, *CSAK Általad*. Továbbra is elengedhetetlennek tartom, hogy – legalább a mi nagy táborunk örömeire, de az ingadozók befolyásolására is – nyilvánítsd ki, hogy „puccsista hazárdőrökkel sehogyan sem működtök együtt” – sem most, sem máskor, beleértve pl. a 2006. márciusi miniszterelnök-jelölti tévévitát is, tehát javaslatom: ne legyen ilyen tv-vita! – morális ok miatt ne.

2004. szept. 13.

A kettős állampolgárságról

Az alábbiakban csupán egy-két érvet szeretnék megemlíteni, amellyel szót emelhetünk a kettős állampolgárság értelme mellett.

1. Nyilvánvaló, hogy a szakmai elitek egy részét elszívja az *uniós csatlakozás*, nem csupán az értelmiség erre alkalmas részéből, hanem a szakmunkásokból, technikusokból, agrárszakemberekből is. Kevesen tudnak úgy „rabszolga önkizsákmányolást végezni” Európában, mint a szerencsétlen módon erre kényszerült magyar munkaerő. A napi 12-14 óra meg se kottyán nekünk – ennyitől a külföldiek megőrülnek.

Honnan szerezzük be ezt a majdan hiányzó teljesítményt, munkaerőt? Természetesen a határokon túlról – még akkor is így lesz, ha egyébként nem kívánatos, hogy elszívjuk ottani magyarjaink legjobbjait. DE: végül mindig mindenki a saját egyéni érdekei alapján dönt úgyis. ÉS: ha jönnek, teljesíteni, jövedelmet termelni jönnek, nem szociális segélyért!

2. *Fogy a nemzet.* Ezen belül az ország lakossága. Kire számíthatunk itt, a határokon belül?

3. **ÉS LEGFŐKÉNT.** Sajátos következményekkel járhat az uniós tagság. Nyugat-Európában, főleg a német ajkú államokban és a skandinávoknál (akiknek tehát nincs gyarmatosítói örökségük) megnő majd a burkolt ellenszenv a *moszlimok*

iránt. Milliós számra élnek és dolgoznak ott. E feszültség levezetést keres, és a Duna-medence legfejlettebb világában, *Magyarországon* meg is keresi magának, elsősorban a török (vendég)munkások hada, családjával együtt, teljes egzisztenciát teremteni kívánván itt, akár. A Nyugat-Európából kiszoruló, de egyébként ottani múltja miatt szakmával és a hazaihoz képest versenyképes felszereltséggel, vagyonnal rendelkező moszlim családok tíz- és százazrei jöhetnek hozzánk a következő évtizedekben, s aztán egyre inkább, kiegészítve az arab világ vándorlóival. Más formában megéltük ezt 1526-1686 között.

Ez óriási problémát jelenthet, ami persze túlmutat a kettős állampolgárság kérdésén, és hosszú távú, kényes kormányzati felelősséget igényel – de témánknál maradva: minél nagyobb számban töltik be (akár a Kárpát-medence más tájairól jött) magyarjaink a munkahelyeket, a városok szolgáltatásait, a kisvállalkozói világ réseit, annál kevésbé támad igény más külföldiekre: annál nagyobb a verseny a külföldiek számára, annál homogénebb a magyar társadalom. Tudom, ez nagyon kényes nemzetközi kérdés – de nem szabad megvárni, míg elér bennünket. A mai hazai magyar társadalom figyelmét – a kettős állampolgárságról történő szavazás vitájában – érdemes felhívni arra, hogy kivel is „versenyeznek” a mi magyarjaink, amikor állampolgárságban (legalább jelképesben) reménykednek.

Sokan vagyunk, akik a FIDESZ 2001-es státustörvénye, a magyarság kérdésének megértése, az Orbán-kormány a kettős

állampolgársággal összefüggő szimbolikus és tényszerű lépései miatt álltunk oda teljes mellbőséggel a FIDESZ mellé.

Ha tényleg eredményt akarunk elérni az erről folyó szavazáson, akkor *teljes erővel és hittel* kell támogatni: nemcsak az ügy belső erkölcsisége és komolysága miatt, nemcsak amiatt, hogy a FIDESZ sikere vagy kudarca is e szavazás – hanem a fenti, távlati összefüggés miatt is. Az már világos, hogy mindkét kormánypart destruktív lesz: a nagyobbik gyáván, a kisebbik következetesen ellenségesen (de hol is van akkor a liberális elv a munkaerő szabad áramlásáról?!). Derüljön hát ki éles harcban ez is! Akkor is, ha egyébként valószínűbb, hogy a lakosság többsége nem fogja támogatni a kettős állampolgárságot (l. a „23 millió román állampolgár” érvét és annak hatását!).

2004. okt. 6. (Arad)

1. Az *apátia veszélyéről*: A magyar lakossággal képtelen dolgokat nyeletnek le nap mint nap. Medgyessy D-209-e és Gyurcsány szereplésének egész folyamata a legelriasztóbb példa, és egyben figyelmeztetés: mindent el tudnak fogadtatni egy közömbössé, fáradttá és érdektelenné tett köznéppel. A „hagyjanak békén” állapota és hangulata mindig a bitorló bitagnak kedvez. A kritika és a lázadás hangja ilyenkor részben süket fülekre talál. Az ilyen állapotokban nem biztos, hogy ugyanolyan erővel hat a gyújtó hang – a *Té hangod* –,

mint 1989. jún. 16-án; illetve mint 2002. január és június között. Vagy legalábbis meg kell találni a hangütést, a személyiség varázsát *erre az új helyzetre* is – új, mert a magyar társadalom régóta volt ennyire elfáradva (*gyéék* éppen ezt vették észre: mindent lehet, ha dinamikus vagy – mert a tartalom már nem is érdekes, csak a szereplés, a jelenlét, a bevonulás a képernyőn keresztül az otthonokba!). Azt gondolom tehát, hogy ki kell alakítani azt a sziporkázó, kemény, kíméletlenül őszinte, *folyamatos azonosulásra alapot adó* stílust, amellyel mindig mozgásban tartható a mi közvéleményünk, és megszerzhető a labilis réteg figyelme. Nem elég okosnak lenni, mértéktartás, becsületesség is kell. Nem elég udvariasnak és intelligensnek lenni. Ez kell – de nem elég. *Mindig jelen kell lenni. A privatizációval szembeni fellépés tökéletes alkalom.*

2. A *globalizmus* a mi fő ellenségünk. Nem csak a nemzeti értékeinké. Nem csak a nagyhatalommal szembeni szuverén magatartásunké. Nem csak az a baj, hogy a szoclib. gátlástalan kiszolgáló, és jutalmat vár és kap. A fő baj más: a *globalizmus diktatúra*. A pénz és a pénztulajdonosok, valamint szolgálók diktatúrája. Azért lehet az, mert a másik oldalt, a kívül rekedteket egyre jobban elszegényíti, kizárja. Reménytelen helyzetbe hozza, amelyben esélye sincs arra, hogy éljen a formálisan létező demokrácia adta lehetőségeivel. A pénz és a szegénység harcában minden eddiginél átfogóbb győzelmet aratott a pénz: átszötte a gondolkodás, az emberi kommunikáció és a társadalomszervezés egészét, és „bájos”, modern volta miatt akkora szervilis alrendszereket teremtett, mint

még soha. Az egyik oldalon tehát a világméretű összefogás – a másik oldalon a kiszolgáltatottság, a reménytelenség, az apátia, a cselekvéshiány. A pénz általános értékmérő szerepe miatt mindenkinek szüksége van rá: ezért az az „igazi”, az érték(es), akinek több van. Hogyan lehet ez ellen hatni? Meg kell várni a társadalmi elégedetlenség utcai, harci formáit? Nyilván nem – bár nyilván eljönnek majd. Hanem? A *megbízhatóság, a szolidaritás, a társadalmi becsület* olyan kiemelésével, amivel elválasztjuk magunkat a bitorlóktól – és attól, ahogyan ők is ugyanezen színben tűnnek fel.

3. A szemfényvesztés és dinamizmus, a gátlástalan pénzszerzés és a sikerember-sztori gyét népszerűsíteni fogja a *diákok* között. Azok között, akik számára eddig Te voltál a választási lehetőség a gerontokrácia, a megrögzött hatalmi struktúrák és hatalmasságok elleni harcban. Ne becsüljük le azt a veszélyt, amit ez az új pszichológiai hadjáratuk jelent számunkra: a „generációs váltással”, a „szellemes hanggal”, a sikerkampánnyal, és persze a közvetlenül a tinikért indított gesztusokkal elvehetik tőlünk ennek a nagyon mozgékony korosztálynak a jó részét – pedig 2002-ben ők voltak az egyik fő támaszunk. A tinik számára a politika – a mi nemzeti politikánk – komoly és komor értékei nem nyújtanak vonzerőt. Nekik látvány, lüktetés kell, személyüknek közvetlenül szóló hang – e hangot most mi csak részben hallatjuk.

4. Javaslom, hogy a *szociális* helyzettől, az emberek hangulatától függően **2005 (!) okt. 23-án** hatalmas, tömeges demonstrációt hagyjunk *kibontakozni, megérni és erős tettevé válni*.

Azért ekkor, mert egyrészt 2006 választási éve miatt szükségünk lesz rá; másrészt az 50. évfordulót 2006-ban így is, úgy is megünnepeli majd valamelyik kormány. Ha mi, akkor 56-ért magáért, s nem ellenzéki, s még kevésbé kormányellenes utcai szereppel. Ha ők, akkor ők celebrálnak majd, ahogy nekik tetszik. 2005. okt. 23. legyen a népé, *keményen, mint a jég verése (oda lett az emberek vetése)*.

2004. okt. 8. Az SZDSZ „korrupciómentesítéséről”

– lehet-e a rablóból pandúr; lehet-e a tolvajból őszentsége, a pápa? Talán mégis lehet?

Tisztítóüzre vágjuk az SZDSZ.

Kérdés, hogy le- és elégnek, megperzselődnek-e benne, vagy sikerül nekik a bravúr: „ők az erkölcsös párt, amely megváltik bűnöseitől – bűneitől nem kell: nem voltak soha”.

Az SZDSZ Közép-Európa társadalmilag legszervezettebb korrupciós ereje. *Sorossal*, a korábbi *Sarlóssal*, az itthon ma is fő helytartónak számító, és nemzetközileg továbbra is ügyködő, Izraelt hatékonyan képviselő *Fekete Jánossal* (a sor végelelázhatatlan) a külföldi összehasonlítást is kibírja „fekete” pénzügyi háttere. A korábbi évtizedekben még a szadesz fedőnév nélkül „külkereskedtek” és használták fel a MNB nevével. Történelmi léptékű adósságcsapdába vitték a hitelnek „rajongva bókoló országot”. Az elmúlt 15 évben ugyanezt

folytatták, de nagyobb vagyontömeg nyílt előttük. Kíméletlenül elfoglalták tömeges pozícióikat a privatizálásban. Mind egy, ki volt a privatizációs szervezet elnöke. A háttérben százával dolgoztak az SZDSZ köréhez tartozó szakemberek. Megszerezték a magyar gazdaság profitszerző koronaékszereit, sok más mellett az idegenforgalom, az ingatlanvagyon oszlopait, az állami pénz- és támogatásáramoltatás forrásait. Mindent, amit akartak, s mindent *befektetés nélkül* – ennyiben van teljes azonosság köztük és Gyurcsány között. *Ő az övéké.* Ennek igen durva példája *Gyurcsány tarolása az alumínium-vertikumban.* Szabó Pál, a Magyar Posta mai vezetője látszólag a szocialistákhoz tartozik, valójában az SZDSZ-érdekek egyik legkeményebb figurája. Így ülhetett az ÁPV Rt. élére a 90-es évek második felében. Az ő MAT-os majd ÁPV-s idejében egyrészt teljesen szétverték a híres magyar alumínium-vertikumot – másrészt ennek egyik fő haszonélvezője az Apró kis Gyurcsány lett. *Arcpíró Apró Piros* ugyanúgy *Horn* legközvetlenebb érdekszférájába tartozott, mint az SZDSZ érdekében Szabó Pál. A szereplők most sem változtak sokat: most a *Posta* következne, amelynek hatalmas ingatlanvagyonából már elkezdtek kijátszani – nota bene izraeli cégeknek. (Nem lehet figyelmen kívül hagyni izraeli befektetők ingatlan-ügymködését általában sem – ez már felvásárlás.) Távolról sem mellesleg tehát: Gyurcsány egyáltalán nem csupán eladni akarja a magyar közvagyonot, hogy felhasználja kormányzati céljaira; az is érdekes, *milyen mezőben adja el.* A 15 éves szabad és igen demokrata rablás lassan elveszíti

célját: az ország vagyona ahhoz hasonlít, amit Dobzse László látott a kincstárában 15 évvel Mátyás király után. Nulla.

Ezért érdemes elkezdeniük nagyon demokratikusnak lenni, igazságosnak, jónak.

És most nem tréfálok. Az SZDSZ a nyár végén, a Wekler-ügy kapcsán levonta a tanulságot: ő lesz a tiszta, mivel a közvélemény szemében a két nagy párt „sáros” gazdasági ügyekkel terhelt. Ki tudja még, mi jön ki a Kulcsár-ügyből, amely ügy módszerének és szereplőinek nejlonzacsksós mértékét tekintve tényleg alatta marad az ÁPV, a Leumi Bank, az Erős János, Fekete János, Szabó Pál megvalósította szintnek. A Kulcsár-bukás mindenesetre akár még jól is jöhet az „ártatlan” szadesznek. Tiszta erkölcs, „mi, szabad demokraták” azonnal megváltunk a Weklertől. Bárkitől. Merem borítékolni, hogy ez mára már elérte Demszky szerepét is.

Nem kicsi a veszélye annak, ha a nagy zabálásban jóllakottan hátradőlő SZDSZ lenézően tekintget lefelé a csontok körül rohangálókra. A közvélemény szemében pedig hős szerepet játszik majd, tántoríthatatlan erkölcsök mentén. És ezt sokan megeszik. Azok is, akik pedig utálnák a korrupciót: a nagystílű rablóknak hamarabb megbocsátanak, mint a cupákat rágcsáló kis pitiknek, akiknek semmijük sincs.

Az SZDSZ a lop-stoppal elment a végtelenig. Arcul csapott bennünket, miközben vakká lopta ki a szemünket. Most még keményebbek lesznek: nem marad semmi a padláson, nincs mit féltetni. S a koncert acsarkodók közt magasba nő a jellem. *Biza. Az undorunk már kevés. Jellem kell.*

2004. nov. 4.

Magamnak, a tükör előtt

Ma a **kettős állampolgárság** 100 milliárdos hazai terhe rémének bevetésével kicsapott medréből a szocliberális koszhullám, a Gyurcsány-éra mostantól örökké takarítandó hordaléka. Nagyobb, mint elődje és a mögöttük álló szocialista és szadesz párt által gyakorolt légkörszennyezés volt a 23 millió román fenyegető rémével a hazai munkapiacokon; hogy elveszik a kenyereinket. Ezzel 2001-2002 fordulóján már beírták a nevüket az emlékezet könyvébe. *Mocskos dolog ez itt*, bár ilyen szavakat nem szeretek használni. Valami bűdös anyag, ami felőlük jön. Csak kegyelmi állapotban nem írom azt, hogy „belőlük” jön. Azt hiszem, *hatásosak* lesznek. A legutolsó percig *mindent meg kell* tennünk a teljes meggyőződés szellemében azért, hogy a lakosság a kettős állampolgárság mellett voksoljon. *De kérdéses*, hogy sikerül-e, hiszen a manipulálás nagymestereivel akadtunk össze megint. A cinizmus gátlástalan bajnokaival, akik tudják, hogy a folyamatosan – általuk – megnyomorított kis nép, kis ember, kis gyarló félni fog – és féltetni mindenét. Hallom magamban, amint visszhangoztatni akarják több millió szerencsétlen nyugdíjossal: hogyan adjuk oda ezt a kicsit másoknak – hát hiszen mi teremtettük?! Nem ők! Hatni fognak, ahogyan hatottak a 23 *millióval* is. Most nem milliomos, hanem *milliárdos* félelemszint az úr. Emeltek a téten. Riadj magyar! Szavazz Nemmel. Húhá!

Szegény, szegény kicsi, kirekesztett, megalázott, éppen a nemzetellenes „ősök” által 40 éven keresztül cserbenhagyott és elárult kicsi magyarjaink! Ki néz a szemükbe!?! De most hagyjuk ezt, elég, ha belül él ez a szörnyű kép.

Most nézzük a közeljövőt. Hatni fog a rém. Ha azonban végigvisszük ezt a harcot a következő hónapban úgy, ahogy tőlünk elvárják, akkor nem győzhetnek. És mi semmiképpen sem veszíthetünk. Mert az aljasság – a felfelé kapaszkodó ostoba pojáca-gőg – most végképp meglepedezik arról, hogy ez a téma soha nem lesz pártharc. Csak nekik az, csak ők szeretnék most bebizonyítani, hogy ők is egyaránt erősek, netán annyira lendületbe jöttek, hogy erősebbek. Mert – vélik – lám-lám, az ő nyugalmat és hazai biztonságot ígérő szavaira hallgatott a lakosság, s nem nyújtott kellő támogatást az „ellenzék felelőtlen kampányához”.

Nekik most is pártharc zajlik. Győzni akartok? Tényleg? 3,5-4 millió magyar fölött a Kárpát-medencében, milliárdos, kielégítetlen bélpoklosok?! „Hát” tessék!

Itt nem leszünk vesztesek akkor sem, ha nem kapunk elég támogatást. Itt a gyáva és az áruló a vesztes.

2005. ápr. 13.

A 13 vértanú Szárazajtán

Tavaly nyáron leveleket kezdtem írni Neked szánt gondolataimról. Ezek közül az első azt vetette fel, hogy meg kel-

lene ünnepelnünk – mindig, évfordulóként – a *Kárpát-medencében magyarságukért mártírhálált halt hőseinket*. Akkor nem tettem hozzá dátumjavaslatot. Most, sok idő múltával volna egy, bár kétségtelenül elég provokatív – de miért ne lehetnénk fájdalomunkban bátrak?!

1944. szeptember 26-án Szárazajtán, ebben az erdővidéki, a Baróti-hegység északi lábánál fekvő háromszéki faluban a Maniu-gárdisták megöltek 13 polgárt: 13 székely legényt. A 13 vértanúra 1994 óta emlékszik Varga Mihály emlékoszlopa. Mert nem egyszerűen csak meggyilkolták őket. Ez az a szörnyű nap, amiről nem szoktak beszélni. *Rozsdás bárdokkal, fejszékkel vágták le a fejüket...*

2005. júl. 11.

Post festa – és hiba volt

Gyurcsány-ügy: Kezdetől, tavaly augusztustól az a véleményem – és ezt többször megírtam –, hogy kerüld el a veled való médiavitát:

- mert ő Rajtad kíván felnőni, saját személyiségbeli betegségei és deficitjei miatt;
- mert nem fog visszariadni attól, hogy alpári legyen kötekedő-önmutogató hajlamában;
- mert a sajtójuk – azaz a többségi média – ellenében nem lehet a Te veled szembeni győzelmi tereped a sajtó; megoldják, hogy ne legyen az.

Post festa, megtörtént. És ez az oka annak, hogy kevés szerecsét hozhat nekem ez a levél. Mert ha már megtörtént, hagyhatnám is annyiban. Csupán a tanulságok miatt vállalom e mostani kényelmetlen szerepet – mert gondolom, a mi híveink persze Téged hoztak ki abszolút győztesnek.

Ezt tettem én is a beszélgetés első 10-15 percében, azt írtam néhány közös ismerősünknek, hogy „máris szarrá verted”. Három javaslatod hallatán, és látva az ő meglepődését – főként pedig azt, hogy ezek után kínos görcsösséggel igyekezett ragaszkodni a neki megírt forgatókönyvhöz, miszerint számokkal kell bombázni a múltat -, látva, hogy nincs jövőbeli válasza a kérdéseidre, és hogy magolja a leírt leckét, ujjongtam. Később ez alábbhagyott bennem. Mert mégis jött a múlt és a számok. Ezt ő a saját terepévé tudta formálni ahhoz képest, amit a fenti zavarában elszenvedett.

Ne felejtsd: *az ő egyetlen nagy reménye kezdettől, hogy Veled lesz azonos rangban; hogy „Két filozófia, két politikus, két világ, két személyiség...”* És ez baj, ha a látszat érzéssé válik, hogy ti. „így van”. Mert az országot arra ösztönzi, hogy megszokja ezt, és aztán majd választ, ahogyan gondolja. Gyurcsány fő fegyvere Te vagy: hogy hasonlíthasson Rád. Ez beteges – és jól csinálják. Ma már elérték a sajtósúlykolással, hogy így hassanak a dolgok. Minden, ami Részedről ezt segíti, hiba. (Még azt a primitív szintet se rótták fel neki, hogy hibásan, éppen ellenkező tartalommal idézte a híres mondást, miszerint: nem bűn, hanem hiba...

Gyurcsánynál ez megfordult a képzetlensége miatt: nem hi-
ba, hanem bűn... – mondta a nagyokos.)

Mi történt ott?

1. A vitában és utána kikerülte a javaslataidat, és Te nem tudtad szinten tartani őket – pedig zseniálisan össze voltak állítva egyszerűségükben és sokféle-
ségükben.
2. Hosszú, a Tiednél terjedelmesebb monológokat erőszakolt ki – az „államférfi beszél, érvel, bizonyít”.
3. Főlényesen rendre tudott utasítani Téged a közbe-
vágások miatt – s tudnod kell, hogy az ország nagy része tisztel Téged, s most meglepődik, hogy Veled lehet így beszélni? S a Gyurcsány-tömeg felkurjant: hű, de megmondta, de bátor, de kemény! Ez a mi emberünk...!
4. S a végén egyszerűen berekesztett mindent, mintha mi se volna hátra. Abszurdum a mi szempontunkból – erő az övékéből. És ez itt a fő baj: Gyurcsány, akinek most buknia, alulmaradnia kellett volna, erőt mutatott. Ezt el nem veszed tőle, az biztos: Te adtad neki!

S mi történt a vita után, a közvélemény meggyűrésakor?

1. Először a „döntetlen”-koncepció: ki-ki tette a magá-
ét; aztán a „két filozófia”; majd az „Orbán a népszó-
nok – Gyurcsány az államférfi; a számokhoz (érvek-
hez!) Gyurcsány ért jobban (?)”.
2. Te 17-18 év küzdelmével építetted fel a Magad vitat-
hatatlan legitimációját, példaértékét. Neki ez csak a
saját szűk csoportjában volt meg, és abban a 25%

szavazóban, aki közvetlenül benne érdekelt. Most e
beszélgetés bebizonyította, hogy egy, azaz egy em-
ber van ebben az országban, aki legyőzheti Orbán
Viktort: ez pedig ő. Mert most már legitimáltad őt a
közvélemény előtt.

Post festa, mondom. Mit lehet tenni most? Nem tudom, ezt
azok tudják jobban, akik akarták és elfogadták ezt a vitát.
Én csupán azt mondhatom, hogy:

1. Most már még a médiavitát, a tévés vitát is nehéz
lesz vele elkerülni – inntől tényleg megfutamodást
kiáltanának Rád;
2. De van értelme újabb ilyen vitának? Szerintem
nincs, és nem is volt: A Te igazi stílusod nem ez a mi-
niszterelnöki gajgaj, udvariaskodás – ahol Te kénye-
sen udvarias vagy, miközben lenyeled a megbántást,
hisz nem reagálhatsz mindenre –, nem e bájcsevegés.
A Te műfajod a köz, amelyhez államférfiként be-
szélsz. Amely elé kiállsz, és elmondod azt, amit gon-
dolsz – a Magad varázsával és ember- és országis-
meretével. Ezt nem képesek utánozni, megemészteni
– ezért kényszerítenek Rád ilyen meneteket, ahol az
ostoba is okos, ha nem ég le teljesen. NE felejtsd: a
tévévitákban, a képernyőn olyan emberek a nagyok,
az utánozhatatlan hősök és varázslók, mint
Verebes és társai, sokan. Miért az ő terepükön har-
colsz – Gyurcsánnyal, az ő kreatúrájukkal, az ő szint-
jükkel?!

3. Nem győzhetted le Gyurcsányt, ezért az ő vereségének hiánya az ő győzelme most. Neki csak az lett volna vereség, ha megbukik e beszélgetésen. Te nem győzhettél. Neked ez most itt nem járt. Viszont fel-emelted Magadhoz az ellenségedet, aki eddig a per-cig illegális! ellenfeled volt. Aligha tudod őt korlátozni mostantól – beteg lelke elégtételt kapott.

Menj az emberekhez. Fáradtságos, kínos, nehéz, lélekölő. DE most tényleg ez maradt. Állj oda, Orbán Viktort várják, a nagy és valóságos csaták hőstét, a Hősök tere emberét, nem az udvariaskodó vitapartneret.

Bocsáss meg: vitapartner én is tudnék lenni.

Tedd azt, amire csak Te vagy képes ebben a történelmi szakaszban, mert a történelem mégsem a csalók, a privatizátor-primadonnák története, hanem azoké, akik kivívták a maguk erejével a szabadságot.

A Tiétek. Kelepce minden más. Állj oda: hogy mindig tudják, ki vagy, összehasonlítás nélkül.

Ne rekeszd ki azokat se, akiről azt gondolod, hogy az „ő emberük”. Mit számít ez ma már? Itt mostantól a személyiség győz – és most egy fokkal rosszabbul állunk.

2006. március 15.

Egy rossz tévés vita elé

2004. június óta sok esetben volt módom megfogalmazni

javaslataimat, észrevételeimet, még ha azt gondolom is, hogy azok talán nagyon hézagosan juthattak el Hozzád.

Most a finisben röviden és velősen szeretnék még mondani valamit – kérem türelmedet hozzá.

A STÍLUSRÓL:

Mindig az volt a javaslatom, hogy soha ne kerülj egy beszélgető műsorba Gyurcsánnyal. Ezen már túl vagyunk – és minden jel szerint jön még egy.

A 2002-es Medgyessy-, majd a további Medgyessy- és Gyurcsány-vitában az volt a fő baj, hogy Te nem Te voltál, hanem az ő udvarias partnerük.

És ez baj. Ha valaki olyan markáns, mint Te, nem lehet más, mint ami. Te ezeket akkor győzöd le, ha nem az ő udvarias-kodó, semmitmondó stílusukban beszélgetsz velük, hanem a személyiséged alá rendeled őket. Ez pedig csak akkor sikerül, ha Magad vagy. Ahogyan Te jónak látod. Benne van a nevedben, mit kell tenned ez esetben is! „Két egyforma!” – ez lett a Te végzeted mostanra. ADD MEG rá a választ a tévévitában – miközben egyetérték azzal az udvariassággal, ahogyan az elmúlt másfél évben kikerüled, hogy veled foglalkozz.

Győzd le, tedd nevetségessé, mutasd fel és be az Orbán-életerőt.

Kimondom: tedd nevetségessé, ha olyan lesz az alkalom. Röhögjessé. Hogy kiröhögghessék. Hiszen másfél éve másból sem él, mint hogy Rajtad, a hirneveden köszörüli a kését. Várjuk már

a választ – de nem a reakciót, nem a követést, hanem az erendő, Belőled eredő életstílust, a győzelmet a harcban.

A VITA TARTALMÁRÓL:

Ne sokat foglalkozz azzal, hogy Ti mit csináltak annak idején. Lényegtelen, senkinek nincs élménye róla releváns. Azzal se sokat foglalkozz, hogy mit ígértek a jövőben: az már elhangzott, diszkreditáltak – itt elegendő a legfontosabbak felsorolása, tézisekben. Összegezve. S főleg: a kiszámított garancia, hogy az ígéretek megvalósulnak. Itt kell valami meglepetés a bizonyításban, mert eleve elásták a közhangulatban a javaslataitok fogadtatását.

DE: A fentebb leírtak szellemében foglalkozz az éles kritikával azt illetően, hogy mit csináltak, mit nem csináltak, mit ígértek, mit hazudtak, mindent, amivel fel lehet lázítani!!! Mert erről van tudomásuk az embereknek. Akiknek nincs, azok úgymint gyűlölnék, és ellened szavaznak, nem kell velük foglalkozni.

DE: Azzal a sok intővel, amit a mintaország Magyarország kapott az elmúlt másfél évben. A munkanélküliekkel. A ránk nehezedő hihetetlen adósságtelherrel, aminek az a lényege, hogy előre eladta és felélte a munkánk javarészét a következő másfél-két évtizedben. Hogy megismételték – Fekete Jánosék bevált módszerével – ugyanazt a csapdát, ami egyszer már tönkretette az országot és egy-két nemzedékét.

S VÉGÜL: Óriási az, amit Sólyom László és Szabad György tettek a jutalmazáskor. Példanélküli férfias tett, bátorság. EZ KELL! A gyűlölt formák és megalkuvások lebontása. Ők megmutatták, mi a személyes szabadságuk – akár hivatkozhatasz is rájuk: új államférfiak.

2006. ápr. 11.

Vereség helyett

Ma, kedd délután, 40 órával az első forduló láttán, sok töprengés után írom ezt a levelet. Éppen most fejtettem ki bővebben – és véletlenül – régi rendezőmnnek, Vitézy Lacinak, s Rád tartozik. Nincs illetékességem – de van eszem, hogy tudjam: nem hallgathatom el. A módját, hogy a lakásodra küldöm, kérlek, bocsásd meg.

Másfél éve úgy gondolom, hogy ezt itt most nem nyerjük meg. Nem ez a mi időnk. Hanem az, ami utána következik. Most, hogy látom, amit látok, erősebb ez a véleményem – mert azt hiszem, tényleg nem tudjuk megnyerni, s ha igen, nagy lesz, lenne az ára. Érdemes?

Két dolgot mondtam el Vitézynek:

1. Ha majd „győznek”, akkor jött el az idő, hogy végleg kimondjuk: ELÉG VOLT, VÉGE, NEM TŰRJÜK TOVÁBB! S nem mi mondjuk, hanem az üvöltés mondatja majd sokakkal, a fájdalmas felismerés, hogy mi mindent nyomtak le a torkukon, s kiket.

S hogy ettől tényleg kihányják őket. Prózaiban: eljön, el kell, hogy jöjjön 1 ÉVEN BELÜL az az idő, amikor, amikor a közhangulatban, az utcán, a demonstrációkon, a megbénításukon keresztül kell végrehajtani az elárult, becsapott, kiárusított, elmaradt rendszerváltást. KI KELL ERŐSZAKOLNI! S azzal együtt befejezni az ő korukat, a forgács repüljön, ha kell. Hiszem, hogy „bepöccenünk”, hogy nem lehet lenyomni a gyomrunkig, az emésztésig, a testünk keringésébe a D-209-et, a kisajátító rablóhadjáratot, a lopást, az elnyomoritást, a nemzet elárulását, a többféle hálózat együttműködését a nemzet ellen – s mindezek összegző produktumát, a félkegyelműt. A rabló személyvesztőt, a pszichopátát, akiből maradhat még e földön s nálunk is akármennyi, életképes fajta – de a kormány, az ország élén!!!??? Ezt nem.

2. Szállj ki e körből. Tönkretesznek, kiégetnek, megaláznak, s elvesznek egy életre a családotól, amelynek ugyanakkora teremtője vagy a feleségeddel, mint amekkora az országos dolgoké a pártoddal. Válaszd most őket, s csak őket. Több okból:
 - megmerevedtek a frontok, minden új győzelmedre egy új vereség, minden új emberedre egy új ellenfél jut, felhecceltek özöne. Őket nem a program tartja össze a tömeggel, hanem a hecc: a Veled szemben folytatott gyűlöletheadjárat. Mindig is félték attól, amit most az első pontban sürgetek, s mindig Tőled

félték emiatt, ezért kell Téged mindennap megsemmisíteniük.

- így, a körben, a körön belüli iszapbirkózásban nem érdemes tovább, semennyiért sem. Nem lehet belülről. Csak kívülről és felülről lehet, időben máskor. Újra. S eljövünk Érted még sokszor, eljön a magyarság többsége, ez soha nem lehet kérdés. De ahhoz élned kell, újra embernek lenni, s nem a hadjáratok – sokszor veszteségre ítélt – vezérének.
- s a fenti Elég volt!-nak sem állhatsz igazán az élére, mert megvert ember bosszújának tűnik majd, akinek nem drága a nemzet békéje.
- úriember megmutatja néha, hogy nem kapcarongy. S az ilyen nemes lépések több jót szülnek, mint a kíméletlen ragaszkodás.
- vannak társaid, akik mindig hűek lesznek Hozzád, céljaidhoz. Varga Misi, Kósa Lajos arra is alkalmas, hogy – másként, mint Te – betöltsék az úr nagy részét. S Ti együtt vagytok olyan okosok, stratégiák, hogy úr sem keletkezik, hanem ujjongás. Nálunk ujjongás, az emberi nagyság fölött, a mi szimbólumunk kvalitása fölött – amott meg röhögés, kéj; s bizony, ez jól lesz így.

S végül a családod: én mondhatom, és éppen Neked: minden piszkot, amit Rád kentek, levesz Rólad a szeretetük. Akkor majd felírjuk egyszer a zászlókra: ***Pro Patria et Libertate.***

2007. 04. 02.

Mik a célok?

Rövid észrevételt szeretnék tenni a programok kapcsán. Gondot okoz, hogy a magyar gazdaság ma nem ad módot arra, hogy világos programot adjunk, mert ha nyíltan akarunk fogalmazni, akkor e percben nem kerülhető el, hogy elismerjük a restriktív szükségességét. Ezt elég nehéz magunkra venni. Emiatt nehéz népszerűnek lenni a választók előtt.

De talán nem is feltétlenül kell beleesni abba a csapdába, hogy minden a gazdasági programmal kezdődik. A dolgok nem úgy függenek össze, hogy van a gazdaság, és a realista annak teljesítőképességéből indul ki.

A dolgok *szimbiózisban* élnek és hatnak a társadalomban. Gazdaság, termelés nélkül persze a levegőben lóhatnak az egyéb célok. De e célok, a nemzeti kohézió, alkotóképesség, egészség, stb. mint legfőbb, alapvető célok nélkül a gazdaság hápógó kacsza, illetve fejős tehén a külföldi tulajdonosok kezében.

A szimbiózis azt is jelentheti, hogy a kölcsönös összefüggéseket – a társadalmi hatékonyság szinergiáját – *az elemi célok megfogalmazásával* kezdjük, s megpróbálunk *ehhez* minden erőnkkel olyan gazdaságpolitikát szolgálni, amelyek révén e célokat elérjük.

Csak az elosztáscentrikus hívőknek kezdődik minden a gazdaságban, „mert hogy elosztani csak azt lehet, ami van”. A nemzetstratégiában azonban úgyis megfordítható a prio-

ritás, hogy a gazdaság az általános célok eléréséhez szükséges anyagi alap.

Mik ezek a célok? Azaz a programalkotásban, annak nyilvánosságra hozandó hangsúlyjaiban mit tehetünk legelőször magunk és választóink elé?:

- A közép-európai *egységes* magyar nemzetet.
- Fő erejeként *Magyarországot*, az új többséggel (amely még nem tudja, hogy ő az).
- Egy belső – történelmi – *kohéziójában* összetartozó nemzetet és országot, amely: *életkorosztályi harmóniát* akar teremteni (az elöregedés megállításában, a hazai magyar lakosság lélekszámának megtartásában, majd növelésében),
- mindenkori szakmai *tudást*, mint mindenkinek járó erős jogot (oktatás)
- *egészséget* a közösség egésze számára,
- művelődési igényt, az élet és a viselkedés, a gondolkodás *kultúráját*,
- képességet az *országépítő jövőre*, az európai élet-színvonal és -minőség megteremtésének állandó igényére és e teremtő erő képességének növelésére a ma aktuális nemzetpusztítás helyett.

A válságban élő nemzetek végső erejükkel tudásukat, egészségüket, kulturális autonómiájukat és múltjukat védik meg – azaz az állandó és egyensúlyban lévő lét alapjait, mégpedig oly módon, hogy nem engedik meg a nemzethez

tartozni tudók és akarók számára a teljes leszakadást. Hamis átvenni a társadalmi szelekció szabad versenyes elvét egy olyan országban, amely a kiközösítés egy teljes évszázada után, az elszigeteltség és a sokszorosán visszatérő anyagi romba dőlés után először meg kell hogy teremtsen saját belső erejét. Ahhoz mindenkire szüksége van. Nem tűrhetjük a leszakadást, pedig kézenfekvő, hogy lesz! S tömegesen!

Hagynám már a mostani genyók kritikáját a magad részéről. Elunta a köz, és nem is hálás már érte. Minél inkább Magadra veszed e kritika terhét, annál több jóhiszemű, és annál több kibic fogja úgy érezni, hogy „*Na, majd a Viktor megoldja! Az ő dolga*” De Te nem tudod megoldani, ha ők még csak nem is szurkolók, hanem csak nézők, a cirkuszban, a kenyérre vágyván igazán. Nézőkkel nem lehet sem csatát, sem háborút nyerni.

Ha mégis szükséges folytatni a gazemberek, tolvajok és bérencek leleplezését, akkor legyen az tiszta szakmai feladat, a legkeményebb hozzáértő csapatok folyamatos szakmunkája, hogy ráhúzzák a szennyest a szennyező fejére – de ne a Te dolgod legyen. A Te dolgod most már a Jövő építése legyen – priméren, zökkenő nélkül, és ameddig élsz.

2007. júl. 30.

Az olaj, és Gyurcsány – és gáz!

Július vége, mindenki nyaral, a katasztrofális hőszégre – majdnem „hűsége” írtam – szomorú, szemerkélő, ólmos nap jött.

Végre van kedvem megírni ólomnehéz gondolatmenetemet. *Kísértet járja be Magyarországot*, a legbrutálisabb önzés és állami szintre emelt fosztogatás eddig és ennyire nem is ismert kísértete.

A kapzsiság, melyet nem csak a méreg nyelvének számító eszdeesz-csúcs és az őket irányító, évtizedek óta külső és belső forrásból tömbbé szervezett hatalom- és országszerzési zsiger mozgat és testesít meg, hanem melyhez tömegeket szolgáltatott a szocik. De ez most nem érdekes, mindenki látja, aki akarja. **Gyurcsány** szereplése és *ambíciója* ennél érdekesebb, egy új szempont miatt.

Számomra nem kérdéses, hogy örült, hajsolt betegességének nem az a végső célja, hogy miniszterelnök legyen. Ez nagyjából elrendezett, meg fog bukni, és kitaszítja őt magából a nemzeti emlékezet – rosszabb esetben az áruló Dobzse László idegeneket kiszolgáló utóda lesz, egyébként már most is így van: Mohács előtti és utáni időket élünk a közerkölcsök színvonalában.

Gyé Magyarország, aztán majd Közép-Európa leggazdagabb embere akar lenni, ilyen dinasztíát teremteni, mert „a család jövője a minden” –, mert beteg, felfelé rohanó spirálban az. Egy ilyen távrolról sem kivételes ember azonban nem lehet csak úgy egyszerűen Magyarország leggazdagabb embere, nem valósíthatja meg egykönnyen a pénz totális és személyes erőszakát – mely az ő egyetlen támasza, istene. Túl sok a jelentkező erre a címre, hatalmas előnnyel, s üzletileg sokkal nagyobb hinterlanddal. A pity kis milliár-

dos sima eszközökkel labdába sem rúghatna, rághatná a kád-követ.

Gyé már megtalálta a maga erőforrását, amely elsegíti ehhez a célhoz. Ez pedig az *energia- és nyersanyag hatalom Oroszország*, amely nyilvánvalóan újra akarja és fogja építeni közép-európai hatalmi támaszpontját, ha nem fegyverrel, hát gazdasági fegyverrel.

S ehhez neki kipróbált, mindenre képes, kellően elvetemült vazallus kell. Gyében már megtalálták, gé már megtalálta őket. Gyurcsány Ferenc legfőbb ambíciója, hogy Oroszország – és esetleg Ukrajna? – megbízható gazdasági támasza, „vezére” legyen a térségben: (egyik) vezetője, kiszolgálója, és részben ajándékba kapott részvényese egy hatalmas multinacionális, orosz eredetű és irányítású gazdasági klánnak.

Gyurcsány *2004. augusztus-szeptemberi puccsa* nem ment volna *titkosszolgálati* eszközök nélkül. Éppen, hogy azokkal ment. Nyilvánvaló, hogy nem csupán a hazai mindenféle hálózatok embere ő, hanem egy távlati orosz érdekeket is szolgáló hálózaté, s nem lepne meg, ha az oroszok az itt maradt befolyásukkal szerepet játszottak volna az ő Aprócsaládilag amúgy is titkosszolgálati háttérű pályafutásában. Elképesztő az a gyalázatos alázatosság, a helyes kis jófiú póza, ahogyan *Putyin alá* félkőzik. Minden lehetséges fórumon, itthon, ott, a finnugor parádén *férfiatlanul* szégyenteljes viselkedése, alázata csak azon nagyurakéhoz hasonlítható, akik a török hódoltság idején a basát vagy a szultánt választották, s a selyemzsínór megérkezése előtt inkább

eladták országrészeiket – hagyjuk, hogy miniszterelnökhöz méltó-e ez a gé; ugyan!

S ha gyéfecő beül az orosz ölebbe, öklöket fogunk látni minden önálló magyar érdek felé, felől, ha éppen az kell. Az olaj, a gáz, a tározók, az energiarendszerek urai – itthon ezen kormányzati években hatalmas bandákat megteremtve, maguk mellé állítva – átnyúlnak a későbbi kormányok, a parlament felett. Már megmutatta, mire képes vacak 3 milliárdos ívével. A többit – a magánhadseregeket, az In-Kal típusú szerveződések, a meg- és lefizetett árulók tömegét, a tömegeket mozgató korrupciót, a megbénított belpolitikai mechanizmusokat, a Malév-típusú privatizációkat, az ukránok „semlegesítésére” tett ugyancsak példátlanul szervilis lihegést – képzeljük hozzá kellő fantáziával. Nem a miniszterelnök Gé a fő veszély, ez csak egy mindannyiunkat történelmileg megszegyenítő sorscsapás – hanem a *balkáni módszere orosz energiával feltöltve: az orosz multi szolgálja. Dobro, dobre, Dobrev.*

Tisztelt Gubcsi Úr!

„Az első magyar csoda (csoda, mert okait nem ismerjük) akkor következik be, mikor a nyugatot kalandozó, a kidőlt víz módjára szerteáramló magyarság a visszaütő veszély pillanatában egyszerre összefut, összeáll, merev egységgé válik, a német és a cseh hadak véres fejjel tántorulnak vissza

róla” – vallja *Illyés Gyula Magyarok* című írásában, 1938-ban. Majd így folytatja: „Tudunk csatákat veszíteni, anélkül, hogy földet vagy szabadságot vesztenénk. Nép ekkor lesz ország.”

Múltunk, önképünk történetének a jelenkor megannyi vitájára is kiható része a merev egységgé váló, a nyugati államok acélján szikrát vető magyarság éppúgy, mint a sokak által még ma is megvertnek, megtizedeltnek, válságból válságba menekülőnek, vagy inkább odébb csapódónak látott horda, amely végül kivételesen – talányos és érthetetlen okokból – fennmaradt.

De nem csupán történelmünk kétséget kizáróan igazolható eseményeit láthatjuk eltérő szemmel, hanem így vagyunk a történelmi nagyságokat megformázó alkotásokkal is. Annak fényében látjuk szépnek, kifejezőnek, méltónak a gránitot, a vasat vagy a fát, vagy éppen csúnyának, semmitmondónak, méltatlannak, hogy mit gondolunk arról, akit ábrázol, amit jelképez, megtestesít.

Az Ön által alapított Árpád-díj és a Honfoglalót megtestesítő szobor a bizonyíték arra, hogy az egyéni, saját Árpád-képek egy alakká is összeállhatnak. Egy rendíthetetlen alakká. Olyan alakká, aki képes volt csatákat veszíteni anélkül, hogy szabadságot vesztené.

Nagy megtiszteltetés számomra, hogy egy olyan személyiségről elnevezett díjat adományoz nekem, akinek magyarsá-

got összeabroncsozó történelmi alkotása minden nemzetben gondolkodó és a nemzeti érdeket előmozdító közéleti személyiség számára zsinórmérték lehet.

Budapest, 2007. szeptember 4.

Orbán Viktor

2007. 09. 07.

Vissza az iskolákat!

Kétségeesésemben írom e levelet. Apám tanyai tanító volt, abba rokkant bele, de a szíve mindig az maradt: kemény, öreg, elkeseredett lámpás, akit csak a kis parasztszavók sorsa érdekelt, az, hogyan hozhatja be őket tavasszal a reteklocsolásból az iskolába.

Történelmi tanulmányaimból pedig azt tudom, hogy a békében élő magyar nemzet két egymást követő időszakban hogyan tette magát gazdagabbá, egyáltalán büszke, tanulékony nemzeté azzal, hogy a világ végén százával teremtette meg az iskolákat: először a múlt századfordulón, a XX. század első évtizedében, mindenekelőtt a történelmi Magyarország azon távolabbi részein, ahol meg kellett tartani a nemzetet, s éppen a népiskolák, a magyar nyelv- és irodalomtanítás révén, olyan szerbek sújtotta vidékeken, mint a Délvidék pl., vagy a Kárpátalja – a magyar vasút, a posta után kialakította az iskolák összefüggő rendszerét is. Ugyanez történt a 30-as évek kisebb Magyarországon, amikor a népet a nemzet részévé kellett tenni: tanítani kellett.

Most ezek az esetlenek bezárnak, megszüntetnek 500 iskolát, miközben likvidálják a vasút, a posta egy részét, éppen ott, ahol már a lét feltételei is hiányoznak. Mi is ez, ha a fent említett folyamat a nemzetet kívánta erősíteni?! Ez a nemzet likvidálása, a gyökereiben, nyilván azért, hogy a vazallusok birodalmában könnyebb legyen más gyökereket ápolni.

Egyszerű javaslatom van:

- Vegye a FIDESZ a programjába, a Te megfogalmazásodban és hatással, hogy Vissza az iskolákat! S mivel ezt úgysem teszik meg, azonnal fűzze hozzá: kormányra kerülésével visszaadja, visszaállítja az iskolákat.
- ADDIG pedig arra kéri polgármestereit az országban, hogy a most bezárt, ellehetetlenített iskolák épületeit, a berendezéseket, s bennük a tanárok, tanítók – egyébként mélyre alázott szellemét – megvédi, nem engedi más célokra használni, fenntartja, hogy majd üzembe állíthassa, mikor lehet és kell.
- Erre kéri egyben a szocialista vezetésű helységek polgármestereit, önkormányzatait is – talán a szadeszt ne kérjük semmire ez ügyben!
- S mikor kormányra kerül, tényleg állítsa vissza őket. Vessen véget a könyvelők szemléletének, ahol – mivel elverték a pénzt – most a legmostohább vidékeken verik vissza. Ne legyen szempont az, hogy csak 10 gyerek maradt a faluban! Van, amikor

és ahol Magyarországon 5 gyereket is tanítottak. Szervezéssel, a kormány, a népesség, az önkormányzat, a helyi erők, a szülők összefogásával mindenütt megtartható az iskola.

S utána a posta.

S utána az idegenforgalmilag gyönyörű vidékek vasútvonala. S mindenekelőtt, most újra és újra megfogalmazandó, az iskolákkal párhuzamos, minden szülőhöz szóló erővel: az egészségügy. Hogy nem engeditek. Hogy nem lesz szétépett társadalombiztosítás, egészségbiztosítás – nem kell ezzel megvárni a népszavazást: elértük a totális tiltakozás szintjét, ahol már nincs alku, s ki merem mondani: mérlegelés sincs! NEM, EZT NEM! S mindenekelőtt MOST kimondani: visszaállítjátok a nőgyógyászat, a szülészeti, a gyermekgyógyászat teljes rangját, megszokott biztonságát – akár a Schöpf-Mereiben is visszaállamosítva, mert az már most is csak az elité, s még inkább az lesz, amikor a most privatizáló orvosok ott is elkezdik átengedni, „eladni” ezt is a tőkének.

2007. okt. 1.

Kohézió hosszú távra

A FIDESZ nyilván folyamatosan dolgozik a választási- és a kormányprogramon, korábban ehhez tettem egy-két észrevételt.

Erős bennem a meggyőződés, hogy egy ilyen programnak nem a középtávot, tehát nem a választás-kormányzás 4-5 évét kell megfognia, hanem – talán páratlan módon a magyar kormányzás történetében – világos, nyilvánvaló, közzétett programot kell meghirdetnie a következő 2 évtizedre, mert:

- a nemzet elveszítette a kohézióját minden értelemben, határon innen és túl
- gyarló, hiteltelen politikai manőverek szintjére süllyedt a kormányzati stratégia
- mert a lakosság belefáradt a jövő felélésének, elvesztésének reménytelenségébe
- és mert ki más tehetné ezt meg, mint az a nemzedék, amely a legegységesebben harcolt a váltásért a 80-as évek óta – a legtöbbet dolgozott a nemzet egységén.

(Itt jut eszembe egy gondolat, melyet az Árpád-emlékdíj átnyújtásakor hoztam szóba Ópusztaszeren: Árpád példáján vérszerződés kellene most is, de nem mindenkivel: *mert a hamis vérek keveredése vérfertőzést okoz vérszerződés helyett.*)

Példa nélküli lehetne, ha a FIDESZ, a kormányzásra készülő nemzeti oldal képes volna ilyen másfél-két évtizedes távlat érthető és megvalósítható megfogalmazására, bármilyen képtelenségnek tűnik is ez. Mert nem lehetetlen, hiszen a legfőbb bajok megfogalmazhatók, a nemzet kárpát-medencei egységéről, a szegények iránti szolidaritásról, az állam meghatározó szerepének megteremtéséről, stb.

S a kormányzás szempontjából is nélkülözhetetlen. Olyan

idült bajok gyűltek össze, akkora az *apátia*, olyan mélyre *süllyednek* majd rétegek, oly nagy a *kiszolgáltatottságunk* – a rabláncunk olyan szoros –, hogy ebből csak hosszú távú, szilárdan megvalósított elképzeléssel lehet kijönni, úgy, hogy lassan, de biztosan felismeri a most sötétben látó, inaktív – sokszor nyíltan bulvárnéppé süllyesztett – lakosság, hogy ez az ő választása is. Az ő iránya, élete.

Nyíltan kimondom: a FIDESZ-nek nem arra kell készülni és felkészülnie, a népet együttműködésre megnyernie, hogy választásokat nyerve 4 évig kormányozhasson, nem is kétszer négy év hiú öröme, hanem: nagyon hosszú távú kormányzásra, felelősségvállalásra.

Így kell átgondolnia programmá tehető útját, lehetőségeit és eszközeit itthon és a világban, szövetségeseit a nép rétegeiben (kevésbé fontos a pártszerű alakzatokban), befektetéseit a határon túl – erkölcsi, szellemi és anyagi értelemben –, viszonyát az integrációkhoz, s nem utolsósorban a magyar agrárgazdasághoz, a környezethez, a földhöz, a vízhez, az energiákhoz.

S lehetséges, kézenfekvő, hogy ilyen 2 évtizedes távra szóljon a hitvallása. Mert meggyőződésem, hogy a ma még a szocialistákat, részben a szadeszt és a Dávid-formációt támogató állampolgárok tudják, tudni fogják, hogy egy rossz szavazógépezetnek lettek az áldozatai, hogy nekik is szegyenük, ami itt történik – s a dolgok belső logikája folytán tömegesen kiválnak abból a hamis konglomerátumból, amelyet ma táppal látnak el.

Meggyőződésem, hogy ez a szörnyű ámokfutás csak addig tart, amíg megbuknak: s akkor elveszítene minden fontos támogatást. Mert higgyük el: az emberek nem szeretik cipelni saját szegényüket. Okos és becsületes politikával ez bebizonyítható – 2010 előtt vagy akkor.

S a közélet, a politika, a sors forgandó: én egyáltalán nem vagyok a híve, hogy 2010-ig kell várni, állni, tétovázni. Hatalombitorlók világában buta dolog fehér kesztyűben kezét nyújtani.

2007. 10. 23.

Stagfláció a láthatáron!

Csupán kulcsszavakban összegeznék néhány észrevételt, olyan tanácsot, kérdést, amelyre nagyobb hangsúlyt kellene helyezni, akár előtérbe is lehetne állítani, mind a közvetlen politizálásban – azaz a szövetségek megteremtésében –, mind pedig a FIDESZ általános, nagyon hosszú távú stratégiájának kidolgozásában.

- A legfőbb teendőnk a társadalmi-gazdasági-szociális-lelki(nemzeti) egyensúlyok helyreállítása, mert e téren minden megbomlott, bomlasztják e percben is, vadul. Az egyensúly egyben a társadalmi béke felé vezető út is.

Mindezzel tartozunk a mindennapi, élhető **mának**.

- Külön és nagyon kiemelten kellene foglalkozni a természet egyensúlyaival, amit az ember megbontott: konkrétan a magyarországi természettel, környezettel, annak védelmével. A FIDESZ-hez eredendően közel áll ez a kérdés, bár az is igaz, hogy háttérbe szorult az utóbbi években. Az uniós együttműködés – nem csak a lehívható források, hanem az unióval való egész stratégiai együttműködés – keretében a FIDESZ-nek azt kellene kitűznie és elérnie, hogy Magyarország az összeurópai összehasonlításban, különösen pedig a kevésbé fejlettek, az újonnan csatlakozók között – szép, „zöld” ország legyen. Olyan, amely képes átadni a tisztaságot az utókornak, a mai temérdek piszok helyett, piszokról konkrétan és áttételesen szólva most: hiszen a társadalmi piszok és a természet rombolása ugyanazon tőről fakad. A mindennapi kapzsiság és kizsákmányolás tövéből.

Mindezzel tartozunk a **jövő nemzedéknek**, a holnap Magyarországanak s Európának.

- Természeti és társadalmi egyensúlyok eredője a nyugalom, a béke. S ezt a nyugalmat leginkább és legnyilvánvalóbban a nyugdíjas nemzedékeknek kell megadnunk: ők megtették a magukét, ennél többet már alig tehetnek, adjuk meg nekik a nyuga-

lom díjának jogát – a megkérdőjelezhetetlen nyugdíjat és a társadalmi fejlődés érzetét.

Mindezzel tartozunk a **múlt**nak, a tettek megbecsülésének, az idők önérzetének.

- S van egy különös ügy, ami anyáink, asszonyaink, s velük a gyerekeink megbecsülése: ne csak a családról szóljunk, hanem a **nőről!** A nők igazságáról, helyzetük javításáról, a Nőről, ebben a férfiasá (?) durvított társadalomban. A gyengédségről a gyengébbek iránt – politikailag is. A nők most kimaradnak ebből a gyalázatos hangulatból. Pedig kit szeressünk mi igazán, ha nem őket?!

S végül néhány egyéb kérdés, röviden:

1. A 2008-ra tervezett inflációt illetően a kormány megint alultervez, hazudik, nyilván azért is, amiért az idén tette: hogy a vártnál magasabb infláció a tervezettnél nagyobb bevételeket hozzon, amelyekkel az elfogadott költségvetésen felül költekezhet szabadon. Az infláció azonban jövőre még várhatóan azért is, mert a nyugati gazdaságban is érezhető lesz az ideinél nagyobb inflációs nyomás jövőre.
2. Ugyanebben a külső környezetben lassul a növekedés üteme, s ezért a magyar gazdaság az ideinél is nagyobb nyomás alá kerül, fulladozni fog, **stagfláció!!!** felé tendál.

3. A FIDESZ állítsa előtérbe stratégiaileg is az alternatív, megújítható erőforrásokat!

4. S tudnunk kell: a (gazdasági, kulturális, lélektani) folyamatok az embereken keresztül, s nem önmagukban valósulnak meg. Az emberek pedig most belefáradtak. Aki a folyamatokat tervezi s megvalósítani szeretné, először adjon erőt az emberi léleknek.

2007. 11. 01. ... és november 4. Ethos a Halottak napján

Őszentsége álszentsége – *Avagy: bukjon el a tőke tetves trónviszálya önmagával*

„Mentek a tankok, jöttek a bankok”. Egyszerű, keserű népi értelmiségi közmondás a legújabb századforduló valóságáról. A magántulajdon, Moloch imádóinak csörtetése. A lakások siserehada sistereg a hegyoldalban, röhögve lökdösi lefelé a szerencsétlen Sisyphest.

A sírhalom van alul, ki se látszik, kié, a sírgödör van felül, hogy mindig férjenek még bele, feneketlen, sötét gödör. Hamm!

A köztulajdon már nem számít? Nem! Mert már nincs. Elrabolták. A lopással, rablással szerzett vagytonokat hivatott védeni a magántulajdon erőszakos védelme, trónra emelése a puccsisták által. A valaha a másét elvevő tolvajlás legalizálása – csupán ez zajlik. Törvényekben, politikai struktúrákban.

Nem elég azt mondanom, hogy ami másé, az nem az enyém. Persze, hogy nem, levágják az életemet, ha megpróbálom elvenni tőlük, tehát ami a másé, persze hogy nem az enyém. Azt is mondani kell tudnom, hogy csak az az enyém, ami az enyém. Ami nem a másé, senki másé, csak az az enyém. Mert ha valami a másé is, akkor az a köz. Akkor az köztulajdon. S nem csak az államnak lehet köztulajdona, látjuk, a mai állam éppen hogy együttműködik a rablókkal a köztulajdon megszüntetésében.

Az állam akkor jó, ha mindenki másnál erőteljesebben képes működtetni a rá bízott javakat, tudást, szolgáltatást, s teheti is, mert az állam elvileg minden más erőnél nagyobb erőcsoportok – emberek – együttműködése.

De nem csak az állam a köz.

Van privát köztulajdon is, kellene, hogy legyen.

Sok jó ember és sok jó cél összehangolása annak érdekében, hogy közösen építsék fel vagy tovább a sors által rájuk bízott vagyont, közszférát, közszolgáltatást.

A **privát köztulajdon** nem az államé, s nem is valakié, nem rablás, hanem építés eredménye.

Ezek a privát, teljesen autonóm, szuverén közösségek erőik egyesítésével képesek lehetnek tulajdont szerezni, teremteni, megalkotni, megerősíteni, naggyá fejleszteni, anélkül, hogy kapzsi vágyaik el- és kisajátításra készülődnének, anélkül, hogy bárkitől elvennének bármit.

Alkotó művészek, ráadásul különféle művészi kategóriák együtt alkotó erői; diákjaikkal együttműködő, s az iskolán is túlnövő közösségeket teremtő tanárok; karnagyok és éneke-seik-zenészeik; kifosztott művelődési házak még lélegző népművelői és még pihegő volt közösségeik egymásra találása; a gyógyítók – orvosok, nővérek, a szociális gondoskodás szakemberei – által működtetett megelőző-gyógyító centrumok, a kapzsi által éppen most megszerzendő, eddig közösségi rendelőintézetek privát közösségi tulajdonba állítása e célból; a leszakadó, megszűnő kórházak, vagy azok részlegeinek közös-privát tulajdonban működtetése; az ország eltűnésre szánt, de idegenforgalmilag gyönyörű részeinek hasznosítása; egy-egy vár, kastély, volt templom, műemlék privát közösségi célú megmentése – az ő tulajdonukban, de nem az „**övé**”-ben.

Tudom, vannak, lehetnének ennek ma is jogi, intézményes formái. De sanyarú a sorsuk, kiröhöghető állapotban van mindenki, aki ilyen alapítványt, egyesületet akar működtetni saját erőből, a saját világának, vidékének felvirágoztatására. Nem róluk szól, hanem a magánrablók szentesített világát képviseli a kor, a korszellem, a jogszabályozás, az Európai Unióval folytatott kapcsolat.

Halj meg köz, ha nem a magántőkét szolgálod! ??? ???? ?

Halj meg magántőke, ha nem szolgálod a közt.

Kedves Viktor!

2008. 04. 11.

2007. okt. 23-án írt levelemben említettem, hogy szerintem Magyarországon bekövetkezik a stagfláció: azaz iákolni kezd a felelőtlen inflációteremtés s a megbénított gazdaság megvadult öszvére.

Már ordít, s bár verik a gazdáit ezért, ordítani fog még sokáig, a szociálliberális öszvérek mindent kibírnak, ha bajban vannak, s ha azt másra háríthatják.

Most, hogy két és fél év reform-nyomorgattatás után csak a nyomor sikerült, reform még csak nem is vajúdik, kitálják az újabb hamisságot: nem lehet tovább sarcolni „a népet”, nem szabad, és ami most jön, az az igazi, bársonyos reform. Tudnunk kell, hogy ez már a majdani bukás utáni helyzet filozófiája, azaz szeretnék úgy áthangolni a szólamukat, hogy „a szocialistáktól távol áll az emberek iránti érzéketlenség”. De mert bármely kormány jön is, a majdnem totális csőd miatt úgysem lehet elkerülni a szigorot sem, már előre el- és áthárítják a felelősséget, „ők az igazi, emberséges reformok hívei, a humanista újítók”.

Óriási baj van, hosszú évekre meghatározó.

Annál inkább igaz, hogy csak egyet tehet a polgári szövetség: szépités nélkül hívja fel a figyelmet a baj súlyára, a feladatok óriási nehezségére. Ígéretés nélkül, a felelősök radikális megnevezésével és számon kérésével.

S bár sokáig úgy gondoltam, hogy nem lehet, nem szabad siettetni a társadalmi folyamatokat, mert a nem megfelelő időben megfogalmazott követelés bumeráng hatású, s ezért nem is értettem egyet azzal, hogy folyamatosan a levegőbe szórjuk vágyainkat a kormány menesztéséről, mára más a helyzet:

A kormányt egyetlen másodpercig sem szabad a helyén hagyni, minden eszközzel meg kell buktatni.

Nem azért, mert rablók vezetik, s degenerált ambíció őrzöng az élén.

Nem azért, mert hazudnak, megtévesztenek, becsapnak.

Nem azért, mert most meg az ellenkezőjét hazudják annak, amit eddig, „mostantól lesznek ők majd aztán igazán... az igazi baloldal”.

Nem azért, mert adósságsapdába kergették azt, ami nekünk a hazánk, mert eladtak mindent, mert idegen érdekek szolgálái – nem egyszerűen kiszolgálói, hanem nyomorult házi szolgálai.

Nem azért, mert garázdálkodnak az EU-forrásokkal, s minden rájuk bízott közvagyonnal.

Nem ezekért, mert ez már a múlt, ezt már túléltek, ez lepereg a máról (persze nem pereg majd ki a nemzeti emlékezetből – de ez most nem vigasz). Ha ezt néznénk, érdemesebb volna hátra dőlve várni.

HANEM AZÉRT, mert *megbénítják Magyarország gazdaságát*. Ahogyan proféciát mertem megfogalmazni a stagflációról tavaly ősszel, jelezve pl. az 5,5% inflációt az általuk hazudott 3,5-4% helyett, ugyanúgy le merem írni ma a következőket – s nem azért írom le, hogy „leleplezzem őket” (őket leleplezni???!!!), hanem azért, mert ha még így halad, a FIDESZ-kormány olyan helyzetet kap, vesz át, amelyben a megoldásokra a teljes bénultság állapotában kell vállalkozni.

Bénultság lesz. A közmorálban, a köztudatban, a köz iránti érzéketlenségben, a politikában már van.

De bénultság lesz a gazdaságban is.

2009 – ahogyan ma kinéz:

– Nem igaz, hogy növekedésnek indul az ország jövőre, 3-3,5%-os szinten. Nem lesz növekedés, csak éppen, valahol az 1-2% között.

– Nem igaz, hogy leszorítják az inflációt 3%-ra jövőre. Közelebb lesz a 4-5%-hoz.

– S ez a kettő együtt, immáron a 3. éve tart majd – ez nagyon kemény stagfláció, sokkal brutálisabb a világban megszokottnál, ami máshol egyszeri sokk-terápiát jelent, mondjuk egy évre maximum.

– Itt azonban semmi nem állt a helyére – s ehhez jön hozzá

az iszonyú drága adósságtörlesztés, illetve a további külföldi eladósodás.

– Nem történt semmiféle szerkezetváltás, ami a jövőbe mutatna, s forrása lehetne a bővülésnek. Csak az infrastruktúrát fejlesztették, nagyon drágán, nem a magyar gazdaságot. Nem lesz több, jobb kínálat.

– Nem lesz kereslet-bővülés, mert a hazait megfojtották évekre, külföldön pedig szűkülés jön.

– ***De nincs két Magyarország, nincs kétféle magyar esély a világban***, bárki, bármilyen programmal kezd újat és mást, csak itt és ebben a helyzetben folytathatja. Ez a realitás.

Minél tovább maradhatnak, annál tovább tart a megbénulás folyamata. Szoktam használni a Mátyás király utáni Dobzse-állapotokat, Dózsával, Moháccsal. Ezek ők. Csak annyiban más a helyzet, hogy nemzetközileg a dolgok összefonódnak, s korelációban élnek – ezért működünk még.

Már nem tűrhetjük ezt Magyarországon, mert végveszélybe sodorják az országot, kezelhetetlen gazdasági állapotokat hagyva az utódra, semmisüljön meg az – s ahogyan ingyen Ferdinánd kezébe esett a kivéreztetett ország Mohács után.

Először mondom és írom le: ezen okok miatt nincs lehetőség 2010-ig várni.

Baráti tisztelettel Gubcsi Lajos

Gubcsi Lajos három legújabb könyve az Országos Széchényi Könyvtár Magyar Elektronikus Könyvtárában az alábbi webcímen található:

Gubcsi Lajos: Ajánlott – Levelek Orbán Viktornak (részletek)
<http://mek.oszk.hu/05800/05833/>

Gubcsi Lajos: Dallam az éjben
<http://mek.oszk.hu/05700/05773/>

Gubcsi Lajos: IV. Üzenet Erdélyből
<http://mek.oszk.hu/03400/03498>
(megjelenik ez év végén)

